

Ἐπὶ τέλους, ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ, ὀρκιζομένη, «ὅτι δὲν θὰ τὴν λάβῃ παρὰ νεκρῶν.»

Ὁ Σινόριξ ἀπειλεῖ, ὅτι θὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα της καὶ μόνον ὅταν βλέπῃ τὴν πολιάν τοῦ γηραιοῦ βρέννου κεφαλὴν ὑπὸ τὸν πέλεκυν, ἡ Κάμμα συγκατανεύει.

Καὶ οὕτως ἐκπληροῦνται ἐκεῖνο τὸ «εἶνε γυνή, θὰ κύψῃ» τοῦ Σινόριγος.

* *

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, περιφέρει τὴν διπλὴν νίκην τοῦ ὁ Σινόριξ, λέγων, ὑπερηφάνως·

— Στεφανοῦμαι βασιλεὺς καὶ λαμβάνω σύζυγον τὴν Κάμμαν.

Ὡς νὰ ἦτο αὐτὸ τὸ Ζενίθ τῆς εὐτυχίας τοῦ Γαλάτου ἥρωος.

Οἱ ἱερεῖς, ἀρνοῦνται νὰ τελέσωσι τὸν γάμον τοῦ ἱεροσύλου.

Αἰφνης παρουσιάζεται ἡ Κάμμα ἀγαπῶσα, θωπευτικὴ καὶ ὁμολογοῦσα, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Σινόριγος, τὴν ἰδικήν της ἀνευρίσκει ψυχὴν. Δέχεται νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος, ἐκεῖ ὅπου ἐφονεύθη ὁ πολυχαλῆτος Σίνατος.

Τότε ὁ Βοίνδαξ, φίλος ἀδελφικὸς τοῦ Σινάτου, καταρᾶται τὴν Κάμμαν, ἡ ὁποία εὐρεθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μόνη μετ' αὐτοῦ, μανθάνει ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν φίλον του καὶ φονεύσῃ τὸν ἱεροσύλον διὰ τοῦ πελέκεως.

Ἄ... ἐκεῖνη ἀρνείται καὶ ἐκτυλίσσει ἀπέναντι τοῦ ἐκπληκτοῦ Βοίνδακος τὸ σχέδιον τῆς ἐκδικήσεώς της καὶ τὴν κωμωδίαν τὴν ὁποίαν παίζει «Ὁ Σινόριξ μόνον ὑπ' αὐτῆς πρέπει νὰ φονευθῇ».

Ἄλλ' ὁ γέρον βρέννος, ὅστις ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν, εἶνε προπαντὸς Γαλάτης καὶ ὑπὲρ πάντα ἀγαπᾷ τὴν Γαλατίαν, ἡ ὁποία στερηθεῖσα τοῦ ἐνὸς ἐρεῖσμάτος της, στηρίζεται τὴν ὅλην μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τοῦ Σινόριγος. Ὁρκίζεται, ὅτι θὰ προδώσῃ τὸ σχέδιον.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σινόριγος, διαλύει τὴν συνάθροισιν καὶ ἡ Κάμμα παίζει πολὺ ἐπιτυχῶς τὴν κωμωδίαν της, ὅτε ἡ μήτηρ τοῦ Σινόριγος, ἡ ὁποία ἤκουσε τὸ σχέδιον τῆς Κάμμας, κραυγάζει:

— Μὴν τὴν πιστεύεις, βασιλεῦ, τὸν θάνατόν σου θέλει.

Ἄλλ' ὁ ἔρως ἐτάραξε τὸ λογικὸν τοῦ Σινόριγος, ὅστις ἀπωθεῖ ὡς ραδιοῦργον τὴν μητέρα του καὶ θέλει ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τῆς Κάμμας τὰ χεῖλη τὴν ἀλήθειαν.

Τὰ χεῖλη τῆς Κάμμας, ἐξηκολοῦθουν ψιθυρίζοντα λέξεις τρυφεράς καὶ ἡ μήτηρ ἀποδιώκεται, ἐνῶ ἔλεγε:

— Τὸν πατέρα της ἐρώτησον· εἶνε βρέννος καὶ δὲν ψευδεται αὐτὸς.

Ἡ Κάμμα, ἔροψε δηλητήριο ἐν τῷ ποτήριον τοῦ μελικράτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ πῖον κατὰ τὴν τελετὴν οἱ νεόνυμφοι· καὶ ὁ Σινόριξ πίνει τὸν θάνατον, ἐνῶ αἰσθάνεται τὸν ἐκυτόν του τόσῳ μέγαν,

ὥστε οἱ ἐχθροὶ, τοὺς ὁποίους ἕως τὴν κατετρόπως δὲν τοῦ φθάνουν· ἀλλὰ θέλει καὶ τὸν Ἀννίβαν νὰ ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν καὶ ἐκεῖνον νὰ τὸν συντρίψῃ καὶ τὰ ὅρια τῆς Γαλατίας νὰ τὰ ἐπεκτείνῃ μακρὰν, πολὺ μακρὰν.

Ἡ Κάμμα τὸν βλέπει μὲ χαρὰν καὶ ἐνῶ τὴν εὐρίσκει ὁ Βοίνδαξ ὠχρὰν, ἐκεῖνη ψιθυρίζει χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματά της ἀπὸ τοῦ θύματός της.

— Ἐκεῖνον β.λέπε.

Ἀφοῦ ὠχρᾷ καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ὑποφέρει, πὼς εἶνε δυνατὸν, ἐκεῖνη, ἡ σύζυγος τοῦ Σινάτου, ἡ πιστή, νὰ αἰσθανθῇ τοὺς ἰδικούς της πόνους; ἐντροπᾷ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ Σινόριγος.

Ὁ Σινόριξ ἔπεσε καὶ ὅταν ἐνόησε τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία τὸν ἐδηλητήριασε, θέλει νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλ' εὐρίσκεται μόνος καὶ ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκαλάς τῆς μητρός του. Ὅλοι ἀποφεύγουν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς φρίκης ἐκυρίαρχησεν.

(Ὁ Πλούταρχος εἰς τῆς ἐκπνεύσεως Κάμμας τὰ χεῖλη, αὐτὰς τὰς λέξεις θέτει·

«Ταύτην τὴν ἡμέραν, ὃ ἄνερ, προσμένουσα ἔζων ἀναρῶς. Ἡμυᾶμην γὰρ ὑπὲρ σοῦ τ' ἡ κακίστον ἀνθρώπων. Σοὶ μὲν βίου, τούτῳ δὲ θανάτῳ κοινῶνς ἡρώως γενομένη»).

Μία γηραιὰ φωνή, λέγει μίαν ἀλήθειαν

Τῆς Γαλατίας τὰ τέκνα τὰ ἡρώϊκά, τὰ πάθη τὰ συνέτριψαν· δυστυχῆς Γαλατία!!!

* *

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Συνέχεια σελ. 32).

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰσαβέλλας ἔλαμπον εἰς τὸ σκότος. Ἐμάντευε, φρίσσουσα ἀπὸ κρυφὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν τῆς κόρης ἐνώπιον τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης· καὶ σκληρὰ ἱκανοποίησις τὴν ἐπλημμύρησε ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἐνῆργει διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς Αἰλιάν ἀπὸ τοῦ Ροβέρτου... Ἡ ὀρχήστρα ἀντήχει μὲ τόνους σθεναροῦς καὶ ταχεῖς· ἡδύνατο νὰ ὁμιλῇ χωρὶς φόβον νὰ κηρυχθῇ καὶ ὑπ' ἄλλων. Μὲ βραδεῖαν χειρονομίαν, ἀναπτύσσουσα τὸ ριπίδιόν της, ἐξηκολούθησε:

— Ἀλήθεια, δὲν σᾶς ἐφάνερωσεν ἐξ ἀρχῆς ὁ Ροβέρτος τί ἐπερίμενε ἀπὸ σᾶς; εἶναι περίεργον! Διότι, ἐπὶ τέλους, δὲν τὸν γνωρίζετε καὶ πολλὰ εἰμφορεῖτε νὰ υποθέσετε... Πιστεύω ὅτι θὰ κάμω φρόνιμα νὰ διορθώσω τὴν ἀμέλειάν του. Φαντασθῆτε λοιπὸν ὅτι ὁ Ροβέρτος γράφει ἕνα μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρειάζετο ἕνας τύπος ζῆνης νεάνιδος. Βεβαίως πιστεύω ὅπωςδῆποτε νὰ ἡκούσετε ὀλίγον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας του! Ξε-

ρετε ότι σπουδάζει όσον μπορεί περισσότερον τούς χαρκατήρας του από τό φυσικόν, καί τὰ πάντα τάχανῃται διὰ νά μελετήσῃ καλῶς τὰ πρόσωπα, μή όποια τοῦ φαίνονται ἡ ἐνσάρκωσις τῶν ἡρώων καί ἡρωίδων, πού θέλει νά δημιουργήσῃ...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσταμάτησεν ἐπὶ δευτερόλεπτον ζητοῦσα νά παρατηρήσῃ εἰς τό σκότος τό πρόσωπον τῆς Λίλιαν. Ἡ νέα δὲν ἐσάλευσε· ἀλλ' ἐκράτει σφιγκτὰ ἡνωμέναις τὰς χεῖράς της, τήν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης· καί τὰ μέγαρα της μάστις ἔμεινον προσηλωμένα ἐπὶ τῆς Ἰσαβέλλας μέ βαθεῖαν προσοχήν.

— Καί λοιπόν, Κυρία; τήν ἠρώτησε.

— Καί λοιπόν, ἀγαπητή μου, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ροβέρτος μέ κατέστησε ἐνήμερον τῶν νέων του φιλολογικῶν σχεδίων, τόν ὑπερέβωσα νά ἔλθῃ εἰς τό Vevey νά μελετήσῃ ἐδῶ τὰς ξένας νεάνιδας... καί ἀντημοίφθῃ ἐπαρκῶς πού ἠκολούθησε τὰς συμβουλὰς μου... ἀρῶ ἐνόηκε σᾶς εἰς τόν δρόμον του.

— Θέλετε νά εἰπῆτε, Κυρία, ὅτι ὁ κ. Νωρῆ μού ἔκαμε τήν χάριν νά με θεωρήσῃ ὡς μοντέλο του... καί εἶμαι ὑπὸ τήν διάθεσιν τῆς περιεργίας του.

Ἡ φωνή της ἐδόνειτο ἀπό μυρίαν φοικίαν, καί ἡ Ἰσαβέλλα ἐμάντευσεν ὅτι τήν ἡγγίσεν εἰς τήν ψυχὴν της, εἰς τήν ὑπερήφανον ἀξιοπρέπειάν της, καί ἀμείλικτος ἐξηκολούθησε.

— Ἐν πρώτοις ὁ κ. Νωρῆ, σᾶς θεωρεῖ, ἀγαπητή μίς Λίλιαν, σάν ἓνα μικρὸ χαριτωμένο μοντέλο, τό όποῖον τοῦ ἐπιτρέπει νά εἰσδῇ εἰς τήν ψυχὴν του κατὰ τόν χαριέστερον τρόπον, πράγμα πού πολὺ σημαίνει διὰ τόν συγγραφέα μας, σᾶς παρακαλῶ νά τό πιστεύσετε. Θά κερδίσῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν τό βιβλίον του.

— Οὕτως ὥστε ἀρῶ τὰ μοντέλα πληρώνονται, καθὼς πληροφοροῦμαι, δὲν ἔχω ἄλλο παρὰ νά τοῦ ζητήσω τὸν μισθόν μου, εἶπεν ἡ Λίλιαν ἐγερθεῖσα ὀλόρθη ἑπάνω καί ὡς νά ἡσθάνετο ἓνα σφίξιμον εἰς τήν καρδίαν ἢ ὡς νά ἔσπανε κάτι τι πού ὀλίγην ὥραν πρὶν ἐψάλλε σάν πουλί μέσα της.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνεσθήκωσεν ἑλαφρὰ τοὺς ὤμους της· κακεντρέχης φλόξ ἔλαμπε εἰς τό βλέμμα της.

— Θεέ μου, μέ τί τραγικόν τρόπον παίρνετε ἓνα πράγμα τόσον ἀπλοῦν καί τό όποῖον μόνον νά σᾶς κολακεύῃ ἔπρεπε... ἀπλυστάτα θ' ἀποθαναιωθῇ ἀπὸ τό νέον ἔργον τοῦ Ροβέρτου.

Ἐσταμάτησεν πάλιν. Ὡς ἀπερίμενε μίαν ἀπάντησιν, μίαν λέξιν τῆς Λίλιαν διὰ νά λαβῇ τήν βεβαιότητα ὅτι εἶχεν ἀποτελειώσῃ τό καταστρεπτικόν της ἔργον. Ἀλλ' ἡ νεῖνις ξανακάθησε, καί ἡ K. de Vianne διέκρινε μόνον διαγραφομένην ἐπὶ τῆς βαθυκυάνου νυκτὸς τήν λεπτὴν κατατομήν τῆς όποιας αἱ γραμμαὶ εἶχον προσλάβῃ αἴφνης παραδόξον ἀκμύσαν.

Μέ την φωνήν της, ὀλίγον ψαλμωδῇ, ἡ Ἰσαβέλλα ἐπανέλαβε:

— Θά ἤμουν ἀπληπισμένη, μίς Λίλιαν, ἂν σοῦ ἀφῆρεσα καμμίαν εὐχάριστον φαντασίαν ὅσον ἀφορᾷ τόν Ροβέρτον... Ἀλλὰ σήμερον ἡ αὔριον θά ἐγράνετε τήν καλὴν ιδέαν πού εἴχετε δι' αὐτόν... Ἄν τόν ἐξελάβατε ὡς ἄνθρωπον τοῦ αἰσθήματος εἰσθε πολὺ ἡπατημένη. Δι' αὐτόν ὁ ἐγκέφαλος ἀπερρόφησε τήν καρδίαν. Βλέπετε, ἀγαπητή, σᾶς θεωρεῖ ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ θεωροῦν· τίς κοῦκλες πού τοὺς δίνουν. Καί πάλιν μικρὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τίς δικές των! Σᾶς σπουδάζει ὅπως θά ἐσπουδάζε ἓνα καλοκαμωμένο παιγνίδι, κατὰ τό μᾶλλον καί ἥττον πρωτότυπον, καί τοῦ όποίου ἐνδιαφέρεται νά ξεβιδώσῃ τόν μηχανισμόν... Αὐτό εἶναι ὅλο ὅλο πού σᾶς δίδει. Ἀπὸ τό ὕψος τῶν παρατηρήσεών του σᾶς θεωρεῖ καί σᾶς κρίνει. Φαίνεται πῶς μόνον δι' ἐσᾶς ἐνδιαφέρεται, προσεκτικῶς εἰς τοὺς ἐλάχιστους λόγους σας καί τὰ παραμικρότερα σας κινήματα, οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν σᾶς ἀφίσουν ποτέ· καί ἀρελέστατα καταντῶμεν νά πιστεύωμεν πῶς ἐγίναμεν τό πᾶν δι' αὐτόν! Τί ἀνοησία! εἶναι ἀπλῶς ὁ συγγραφεὺς πού παίρνει σημειώσεις, πού δὲν μᾶς ἀφίνει τό κατόπιν... ἐξ ἐπαγγέλματος... ὁ ἄνθρωπος ἐξηφρανίσθη ἐξ ὀλακλήρου πρὸ τοῦ συγγραφέως. Ἀπὸ τήν ἡμέραν πού δὲν θά περιμένῃ πλέον ἀπὸ ἡμᾶς καμμίαν ἀποκάλυψιν, ὅταν γίνωμεν κάτι πλέον σύνθητες διὰ τοὺς ὀφθαλμούς του, δυνάμεθα νά εἰμεθα βέβαιαι πῶς δὲν θά τόν συναντήσωμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μας. Μείνετε ἡσυχη, ἀγαπητή, ὅταν ὁ Ροβέρτος Νωρῆ σᾶς ἀναλύσῃ ἀρκετὰ, ὅταν δὲν θά ἔχετε πλέον δι' αὐτόν τήν ἀξίαν τοῦ νεοφανοῦς πράγματος, ὅταν πλέον τό μυθιστόρημά του εἶναι στόν δρόμον του, δὲν θά σκεφθῇ πλέον καί ἂν ζῆτε νά ἐξετάσῃ!

Ἡ φωνή τῆς Ἰσαβέλλας ἀντήχει μέ μίαν ὑπόκωφον πικρίαν, τήν όποίαν ὑπεδαύλιζεν ἡ πληγὴ τῆς γυναικείας της ὑπερηφανεῖας· καί ἤτο τόσον εἰλικρινής ὥστε ἡ Λίλιαν ἀνετριγίχισε. Πρὸ μικροῦ τῆς ἀνέβησαν εἰς τὰ χεῖλη λέξεις διαμαρτυρίας, ἀλλὰ τὰς ἐσταμάτησε δι' ὑπερτάτου ἀγῶνος θελήσεως, τήν όποίαν ἐνίσχυε κάποιον ἐνστικτόν ὅτι δὲν ἔπρεπε νά προδοθῇ ἡ σφοδρότης τῆς συγκινήσεώς της. Ἀλλ' ἤδη ἡ πρὸς τόν Ροβέρτον ἐμπιστοσύνη κατέρρεε ὑπὸ τὰς προσβολὰς τῆς Ἰσαβέλλας, διότι ἐξ ιδίων ἐκρινε καί ἐκείνην ἀνίκανον διὰ ψεύδους· ἄλλως τε ἡ K. de Vianne ἐγνώριζε τόν Ροβέρτον Νωρῆ ἀπὸ μακροῦ· χιλιᾶκις καλύτερα ἀπὸ μίαν νεάνίδα ξένην ἐγνώριζε ἐκείνην τί ἤτο... καί ἡ σκληρὰ αὐτὴ κρίσις πού ἐξέφερε δι' αὐτόν θά ἤτο ἀληθής, φρικωδῶς ἀληθής!

Κοιτᾷζουσα ἐπανάστασις ἐτελείτο εἰς τήν ψυχὴν τῆς Λίλιαν· καί ἡ ἰδία φοικίαις τήν διέσειεν ὀλόκληρον, ὡς νά τῆς εἶχον εἰπῇ ὅτι ὁ Ροβέρτος τήν ἐπρόδωκε. Ἔτσι λοιπόν ἀπὸ δύο μηνῶν ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον διὰ τόν συγγραφέα.

(Ἀκολουθεῖ).